

Ռաֆֆի

Նվեր N-ի հիշատակին

Միթե արյունով երկնային դրպիր
Գրեց դժնդակ քո ճակատագիր,
Երկաթի կապանք, բանտ և աքսորանք,
Եվ հայրենիքից լինել տարագիր:

Այո՛, երբ կույր բախտ բաժաներ վիճակ,
Ընտրեցիր բաժին քեզ փշյա պսակ,
Անվեհեր սրտով, հոժար, համարձակ
Խմեցիր կյանքի դառնության բաժակ:

Այդ քո սրբազան գոհաբերություն
Բաշխեց դիցական քեզ անմահություն,
Եվ քո անմոռաց վսեմ հիշատակը
Կավանդե հայր ապագա որդուն:

Դեռ մանկությունից այդ անգութ աշխար,
Ուղղեց քո առջև փշոտ ճանապար,
Երբ դու չքավոր, անտեր, անխնամ,
Քո ծնողքներից որբացար իսպառ:

Ցավալի հոգսը դառն աղքատության
Չըթուլացրուց թափը քո բնության,
Ուսում, գիտություն էր քո խնդրածը,
Քո սիրտը չըկապեց արծաթի շղթան:

Ն... քաղաքի կեղտոտ փողոցում
Փակված էիր դու խոնավ մի խրցում,
Ուր թոքախտական բարակացավը
Բոթաբեր հագը դրեց քո ծոցում:

Բայց չէր քեզի փույթ ցավը մարմնավոր,
Կամ աշխարհային վշտերն անսովոր,
Քո հոգին լի էր առողջ կյանքով,
Սիրտդ՝ ուժերի նոր, թարմ հոսանքով:

Եվ մոլորողի հրապույրը փառքի
Չըգերեցին քո՝ ոչ սիրտը, ոչ հոգի,
Դու նվիրեցիր բոլոր քո ջանքը
Հօգուտ հայրենյաց, հօգուտ քո ազգի:

Ազգն ի՞նչ փոխարեն շնորհեց քեզ, անբախտ,
Եո եկան կրքեր, բորբոքվեց չար ախտ,
Եվ մոլենախանձ կղերի խրատով
Հայիոյեց քո գործը խուժանն ապերախտ...